

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

15. ČERVNA 2025

Z obsahu:

**Bůh řídí dějiny,
i když se nám někdy zdá
nepřítomný nebo vzdálený**

Katecheze papeže

Lva XIV. při generální
audienci 21. května 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

**Svatá Marie Michaela
od Nejsvětější svátosti**

Libor Rösner

- strana 4 -

Slavnost Těla a Krve Páně

- strana 5 -

**In nomine Patris et Filii
et Spiritus Sancti**

P. Rudolf Nussbaumer

- strana 6 -

Beránkova svatba

Eugen Mederlet OFM

- strana 7 -

**Z Direktáře pro službu
a život kněží**

- strana 9 -

**Dokumenty
z arcibiskupských archivů
zapsány na seznam**

UNESCO

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (26)

Silvia Koscelanská

- strana 11 -

Vrchol sloupu se sochou zobrazující Nejsvětější Trojici (Budapešť, 1713)

Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá nepřítomný nebo vzdálený

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci
21. května 2025, náměstí Sv. Petra v Římě

Mt 13,1-9

Drazí bratři a sestry, jsem rád, že vás mohu přivítat na své první generální audienci. Dnes navazují na cyklus katechezí k jubilejnímu roku na téma „Ježíš Kristus, naše naděje“, který zahájil papež František.

Dnes budeme pokračovat v rozjímání nad Ježíšovými podobenstvími, která nám pomáhají znovu nalézt naději, protože nám ukazují, jak Bůh působí v dějinách. Chtěl bych se zastavit u jednoho poněkud zvláštního podobenství, protože se jedná o jakýsi úvod ke všem podobenstvím. Mám na mysli podobenství

o rozsévání (srov. Mt 13,1-17). V jistém smyslu můžeme v tomto příběhu rozpoznat způsob Ježíšovy komunikace, který nám může mnoho říci o dnešním hlásání evangelia.

Každé podobenství vypráví příběh čerpající z každodenního života, který nám však chce sdělit něco víc, odkazuje nás k hlubšímu významu. Podobenství v nás vyvolává otázky, vybízí nás, abychom se nezastavovali u vnějšího vzhledu. Před příběhem, který se vypráví, nebo před obrazem, který mi je předkládán, se mohu ptát: Kde jsem já v tomto příběhu? Co mi tento obraz říká o mém životě? Slovo

Pokračování na str. 13

Pane, jsem neschopen... V pokore uznat tento svůj stav před Trojjediným Bohem je počátkem vnitřního obrácení, na jehož konci by mělo být přijetí Božího slova, Ducha pravdy, který k nám ovšem nepromlouvá sám ze sebe, ale bere si z Otce a Syna – neboť z Otce i Syna vychází –, aby nás uvedl do celé pravdy. Ne každý však dokáže celou Boží pravdu snést hned – to je spíše mimořádná milost, nadpřirozená vzájemná náklonnost mezi Bohem a člověkem. Většinou člověk postupně dorůstá k jejímu přijetí: musí se nejprve očistit ode všech svých model, otevřít dokořán své srdce Boží milosti (srov. Ez 36,25-27), pak teprve nabude schopnosti v pokore a bez obav z jistého diskomfortu přijmout vše, s čím Duch pravdy přichází. (str. 3) To je poselství dnešní neděle, které se promítá i do textů tohoto čísla Světla.

Duch Svatý nás tedy uvádí do tajemství Božích pravd, zvláštním způsobem pak do života Nejsvětější Trojice. (str. 6) Není ani tak těžké přijmout fakt, že vše, co Bůh působí, je nerozlučným dílem Otce, Syna a Ducha Svatého. Mnohem obtížnější je pochopit tajemství jejich vzájemného působení a plnou hloubku jejich díla. Velmi patrně to pociťujeme, když se snažíme pouze svým rozumem pochopit Ježíšovu oběť na kříži, především pak její zpřítomnění při mši svaté. Jestliže nám nad tím, co se při proměňování děje, zůstává rozum stát, pak nutně potřebujeme

Editorial

nadpřirozenou milost Boží – osvícení Duchem Svatým, abychom se aspoň přiblížili k pochopení onoho velkého Božího tajemství. Je důležité si zde uvědomit, že i když vedeni Duchem Svatým nepronikneme do celého tajemství, budeme postupnými krůčky při jeho častém prožívání stále více rozumět. Je-li pro někoho obtížné vyrovnat se s tím, že ne všechno pochopí hned – pokud lze vůbec pochopit u tak obrovského tajemství někdy vše –, pak to může přijmout jako cestu pokory, již se přibližuje k věčnosti. Tam už bude jisté a naprosto jasně vidět všechny skutečnosti v celé jejich podstatě, nic nebude zahaleno rouškou tajemství...

Slavnost Těla a Krve Páně je opravdu svátkem lidsky nepochopitelného tajemství. Je to nejen nekrvavá oslava Trojjediného Boha, který pro spásu lidských duší prolil svoji krev na kříži, ale je to svým způsobem i svátek lidské pokory, kdy si člověk uvědomuje svoji nedostatečnost před tímto Bohem a nehodnost tak obrovského daru, jakým je živý Bůh v Eucharistii. (str. 5) Vedeni hlubokou pokorou a Duchem Svatým přijmeme do svého života Eucharistii, jak ji chápal sv. František z Assisi, (str. 7-8) který v ní spatřuje právě živé tajemství Nejsvětější Trojice, Ježíšovu smrt na kříži i zmrtvýchvstání, přítomnost Panny Marie se všemi anděly a svatými.

Boží milost se zde rozlévá na celé stvoření... A to je důvod, proč je slavnost Těla a Krve Páně jednou z těch největších, jež během církevního roku slavíme.

Víme, že slavení svátostí, Eucharistie zvláště, není možné bez služebníků zasvěcených Bohu – kněží. A jsou to oni, kdo by často měli být v hledáčku úmyslů našich modliteb. O tom jsme toho již slyšeli a četli mnoho. Ale slavnost Těla a Krve Páně nás vybízí i k tomu, abychom si odpovíděli na jednoduché otázky: Modlím se za svatost a věrnost kněží, ať už jsou na jakémkoliv stupni hierarchie? A jak často? Mohl bych častěji? Pro konkrétnější představu, zač máme Pána Boha prosit, se lze v myšlenkách ponořit i do *Direktáře pro službu a život kněží*. (str. 9-10) Dokument, který je určen kněžím, ale objasňující mnohé, kým kněz je, resp. kým by měl být... A je o to významnější, majili proměňovat svět, aby kněží byli svatými a věrnými Bohu ve víře, v poslušnosti a v konání, je-li jich konkrétně v naší zemi letos vysvěcených tak málo.

A tak poněkud netradičně je závěr těchto řádků adresován speciálně kněžím. Jsou to slova sv. Františka z Assisi, který měl obrovskou úctu ke kněžskému stavu: „*Pamatujte na svou důstojnost, bratři kněží, a buďte svatí, jako On sám je svatý! Jak svatí, spravedliví a důstojní musíte být!*“ Milí kněží, v tomto duchu se chceme za vás modlit – ať je vám to posilou!

Daniel Dehner

Vracíš se opět do známé horní místnosti, kde se Ježíš právě loučí se svými přáteli. Zanechej přede dveřmi všechnu svou nejistotu a malomyslnost. Udělej si v srdci místo pro vzácné dary, které si budeš moci odnést z tohoto setkání s Pánem. Je toho mnoho, co by ti chtěl ještě říct. Ale unese to tvoje srdce?

Celé tři roky učil Pán Ježíš své apoštoly slovem i skutky. Nyní už zbývá jen několik hodin, a je tolik věcí, které zůstaly nevyřekány! Ale problém netkví v nedostatku času, nýbrž v tom, že by to *nesnesli*.

Nesnést je horší než nechápat. To, co nechápeš, tě podněcuje, abys to pronikl, ale tomu, co nesneseš, se bráníš a odmítáš to. Už se to jednou stalo, že část učedníků nesnesla a odmítla Ježíšovu *tvrdou řeč: Kdo to má poslouchat?*⁽¹⁾ Pochop, jak smutný je tvůj stav, když se ti nemůže otevřeně říct právě to, *co je ti ku pokoji*⁽²⁾. Zeptej se Pána, zda to není právě tvůj případ.

Co by bylo pro apoštoly tak nesnesitelné? Ještě by nesnesli Ježíšův pohled na to, čeho se i ty tak velice bojíš: na utrpení a smrt. Nesnesli by, že Ježíš se musí *stát poslušným*, a to dokonce až k smrti, že právě v tom spočívá královská cesta ke spáse a k slávě. Nesnesli by ještě představu, že kruté dřevo se z potupného nástroje stane nejvzácnějším a vítězným znamením spásy. Ale nejvíce ze všeho by nesnesli, že **ani pro ně není jiné cesty**.

Nestojí za vším, o čem tak nerad slyšíš, právě strach z utrpení a z pokoření? Chtěl bys získat trochu odvahy, abys je mohl vidět také v jiném světle? Tvůj Pán tě zná, a proto ti nabízí božského Utěšitele. Probud' svou důvěru. Toto snad nesneseš: zůstáváš předmětem laskavé péče celého Božího trojjediného společenství. Chce ti udělit bohaté z darů svého vnitřního božského života: *Všechno, co má Otec, dal mně. A Duch z mého vezme a dá vám.*

Jaké je to bohatství, které Otec svěřil Synu, aby z něho štědrě rozdával skrze Ducha Svátého? Je to věčná a nekonečná *Boží moudrost, kterou měl Hospodin na počátku svých plánů, před svými skutky, odpradávná*. Dříve než obdivuhodně stvořil nebesa i zemi, než ji naplnil nepřebernou pestroostí darů života, dříve než do jejího středu postavil svého nejvzácnějšího a nejmilejšího tvora, kterého učinil *podle svého obrazu*⁽³⁾, již tehdy jeho moudrost

Boží moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

On mě oslaví, neboť z mého vezme a zvěstuje vám.

věděla, že jeho vyvolený tvor vystoupí svévolně z Božího řádu, že si sám zatarasí přístup k nesmírné blaženosti, kterou pro něho moudrost připravila. Ale Otec přesto moudře usoudil, že stvoří tuto zemi.

To člověk sám hříchem neposlušnosti nevyhnutelně na sebe strhává utrpení a smrt. Ačkoliv byl stvořen k životu v blaženosti, když neuposlechne Stvořitele, ale dopřeje sluchu Hadovi, *velice rozmnoží své trápení*⁽⁴⁾ a *propadne smrti*⁽⁵⁾. Ale Otcova moudrost, která se *před pahorky narodila a měla rozkoš v tom, že se může stýkat s lidmi, ještě dříve než povstala země, vymyslela lepší plán*⁽⁶⁾, jak zachránit to, co bylo stvořeno. Stanovila, že na zem pošle v plnosti času svého jediného Syna, aby neposlušnost napravil *svou poslušností*. Jeho vykoupení je obdivuhodné v tom, že ačkoliv nás nezabaví utrpení a smrti, od základu změní jejich hodnotu. To, co se stalo neúprosným důsledkem neposlušnosti a hříchu, stane se drahocenným prostředkem k jejich přemožení. A tak Stvořitel, který hýřil nápadem, když hnětl tento svět, překonal tuto tvořivou nápaditost ještě tvořivějším nápadem, jak zachránit, co bylo ztraceno. Co jiného je věčná Boží moudrost než nekonečná láska spojená s nekonečnou mocí? A protože Boží moudrost ví, že to ve svém zranění ani nemůžeš snést, pošle ti nejen Syna, ale i svého Svátého Ducha. On protrhne temnoty a mlhy, které obklopují tvou mysl, a jako skulinou mezi mraky ti dává nahlédnout do spásonosného světla svého věčného úradku.

Otevři se dokořán působení božského Utěšitele. On jediný tě může uschopnit k přijetí darů Boží moudrosti, abys *sněs* to, co tolik potřebuješ, aby ses odnaučil strachu z bolesti a mohl *se chlubit soužením, protože v soužení se cvičí vytrvalost a vytrvalost vede k naději*.

Setrvej v tichosti a rozjímej o laskavé ohleduplnosti, s jakou ti Ježíš chystá cestu, aby tě vyvedl z tvé slepoty. *Hospodine,*

Liturgická čtení

1. čtení – Př 8,22–31

Toto praví Boží Moudrost:

„Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradávná před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jako nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoš mi bylo stýkat se s lidmi.“

2. čtení – Řim 5,1–5

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Ale nejen to! Chlubíme se i soužením. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vyлита do srdce skrze Ducha Svátého, který nám byl dán.

Dokončení na str. 4

Pane náš, jak obdivuhodné je Tvé jméno! Co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš?⁽⁷⁾ Obdivuhodně mě tvá moudrost přetváří, abych byl schopen přijímat tvé dary. *Duchu pravdy, uveď mě do veškeré pravdy!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Jan 6,60; ⁽²⁾ srov. Lk 19,42;

⁽³⁾ srov. Gn 1,26; ⁽⁴⁾ srov. Gn 3,16–17;

⁽⁵⁾ srov. Gn 3,19; ⁽⁶⁾ srov. hymnus *Kříži věrný*;

⁽⁷⁾ Ž 8,2.5.

Svatá Marie Michaela od Nejsvětější svátosti

V leccems připomíná bl. Marii Karłowskou, jejíž medailonek jsme přinesli v předminulém čísle Světla. Zejména v její starosti o ženy z ulice, tj. o prostitutky, které se snažila přivádět k počestnému životu. Dařilo se jí to tak, že kuplíři vydělávající na tonutí těchto žen v bažinách hříchů usilovali o její život, protože je připravovala o „nástroje“ vydělku.

O bčanským jménem byla tato šlechtična známa jako Michaela Desmaisieres y López Dicastillo, církev ji však zná jako sv. Marii Michaelu od Nejsvětější svátosti. Narodila se 1. ledna 1809 v Madridu a nejranější dětství prožila doslova v polních podmínkách – matka s ostatními dětmi doprovázela svého manžela, brigádyra španělské armády, na frontu, kde se Španělé postavili čelem Napoleonovi.

Díky svému původu obdržela po všech stránkách vynikající vzdělání a vychovávána byla jednu dobu i u sester sv. Voršily v Pau. Dospívání bylo pro ni kruté – nejprve ztratila otce a bratra, následkem toho její sestra Engracia zešlela, druhá sestra – Manuela musela kvůli politickému přesvědčení svého muže odejít spolu s ním do vyhnanství. Michaela se měla též vdávat, leč ze svatby sešlo takřikajíc v předvečer obřadu, poněvadž ženich a jeho rodina si vše kvůli zchudnutí Michaeliny rodiny rozmysleli.

Vybřednout z pocitu ponížení jí pomohl jezuitský kněz P. Carasa, jenž jí pomohl vymanit se také ze společenských stereotypů v oblasti života z víry. Ta pro ni pod jeho vlivem přestala být záležitostí zvyku a mechanického praktikování. Vstávala brzy, aby měla více času na modlitbu, konat skutky milosrdenství a účastnit se mše svaté. Odpoledne pak činila zadost společenskému bontonu a účastnila se recepčí a večírků (její matka byla královninou dvorní dámou), nosíc pod plesovými šaty zíněnou košili.

Přelomovým okamžikem Michaelina života se stala návštěva nemocnice sv. Jana z Boha, kam ji vzala jistá Marie Ignacie Ricová. Již dříve hojně pomáhala

Svatá Marie Michaela od Nejsvětější svátosti

chudým a nemocným, ale tam na vlastní oči spatřila to, co neznala ani z románů – prostitutky strádající osklivými pohlavními nemocemi, trpící a až na dno ponížené ženy, kdy některé jí povyprávěly své osudy plné pokořování, šikany, utrpení a strádání. Pochopila, že k provozování nejstaršího řemesla je často přinutily nedůstojné životní podmínky a extrémní chudoba, často nedostatečné nebo žádné vzdělání. Tento prožitek byl pro její další život rozhodující.

Rozhodla se otevřít pro tyto ženy dům, v němž by našly útočiště, mohly se v něm léčit a upustit od hříšného způsobu vydělku. Nemalým zklamáním pro ni však bylo, že všechny přítelkyně, s nimiž se stýkala v salónech a kavárnách, jí odmítly přispět byť jen jedinou pesetou, ba odvrátily se od ní – vždyť kdo to kdy viděl, aby se urozená dáma zahazovala s takovým „póvlm“!

Až v roce 1845 pomohlo Michaelae několik známých otevřít školu s internátem pro ženy, které by chtěly od prostituce upustit a vést počestný život a ke kterým od začátku přistupovala s úctou a respektem. Bůh jí potvrdil správnost její cesty tím, že ji obdařil mystickými prožitky, díky nimž získala výjimečnou úctu k Eucharistii. Mimořádně se posílila Michaelina víra v reálnou Ježíšovu přítomnost v Eucharistii a ona nabyla skálopevnou jistotu, že ať již bude Boha prosit o cokoli, bude vždy vyslyšena.

Pět let škola s internátem úspěšně fungovala, ale pak z finančních důvodů zkrachovala a Michaelu v beznaději opustily ty, které jí až dosud pomáhaly, aby nezemřely hladem. Nerezignovala. Místo toho definitivně opustila ochranné rodinné hnízdo a usadila se s napravovanými prostitutkami v nuzné a studené chatrči, v níž měla v úmyslu odvracet tyto pokleslé ženy ze šikmé plochy. Dlužno podotknout, že se jí to opravdu dařilo. Přitom též osobně léčila jejich pohlavní a kožní nemoci a snášela pro ně všemožné pokoření. „*Asi bychom těžko našli druhou zakladatelku řeholní rodiny, která by byla více obviňována, špiněna a ostouzena než já. Mé dílo hodnotí společnost nejhorším možným způsobem,*“ napsala později v jednom dopise spolusestrám. „*Je mi ale lhostejné, co si o mně myslí lidé, mým Soudcem bude Pán.*“

Čelila protivenstvím všeho druhu, od pohrdání vyšší společností, očerňování v tisku a hanopisných letáků přes podpálení domu až po pokusy odstranit ji jedem či dýkou. Musela spávat oblečená,

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Jan 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebu-

de mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Slavnost Těla a Krve Páně

aby byla připravena k okamžitému útěku, jelikož reálně hrozilo přeapadení domu ze strany těch, kterým zachraňováním padlých žen, jež oni na ulici posílali, brala způsob obživy. Pro strach však měla uděláno! Nejednou vtrhla přímo do nevěstince a odvedla z něj tu, která tam byla držena násilím.

V dalších šesti letech se musela Michaela protloukat, jak se jen dalo, překonávat četná protivenství, ať už se týkala nedostatku financí, nebo opovržení „lepší společností“. Dne 1. března 1856 založila za vydatné pomoci sv. Antonína Marie Claretta a na radu svého duchovního vůdce P. Josého Eduarda Rodrigueze SJ novou řeholní rodinu – *Kongregaci adorátorek Nejsvětější svátosti a milosrdenství* a přijala řeholní jméno Marie Michaela od Nejsvětější svátosti. Pět dní po svých padesátinách složila se sedmi dalšími ženami řeholní sliby a na sv. Víta (15. června) roku 1860 sliby věčné – již jako generální představená kongregace, kterou dva roky předtím schválil toledský biskup Juan José Bonel y Orbe. Sestry skládaly kromě tří obvyklých slibů rovněž slib ustavičné adorace Nejsvětější svátosti a slib péče o chudobné ženy živící se svým tělem.

Z Madridu se myšlenka matky Marie Michaely začala šířit i do dalších španělských měst, takže brzy otevřela podobné domy pro mravně narušené ženy toužící se napravit v Zaragoze, Santanderu, Valencii, Barceloně či Burgosu. Nepopíratelný vliv na tom měla citelná podpora kongregace ze strany královny Isabely II., která po audienci udělené matce Marii Michaela začala kongregaci štědrě podporovat. Je více než pravděpodobné, že toto setkání zprostředkovala královnin zpovědník sv. Antonín Maria Claret, jenž se od roku 1857 stal po smrti P. Carasy zpovědníkem i Marie Michaely.

Když v létě roku 1865 vypukla ve Valencii epidemie cholery, vydala se tam Marie Michaela pomáhat nakaženým. Sama se však stala obětí cholery, která ukončila její pozemské putování 24. srpna téhož roku. Beatifikační proces započatý v roce 1889 ukončil 7. července 1925 Pius XI., jenž tuto ženu 4. března 1934 také svatořečil. Její ostatky se nacházejí v kapli kláštera kongregace ve Valencii na Calle de Hernán Cortés, kam byly v roce 1926 přemístěny z městského hřbitova.

Když Ježíš Kristus v kafarnaumské synagoze pronesl slova, která jsme slyšeli v evangeliu, mnozí zůstali jako opaření a jiní od něho odešli. Jak by ne, vždyť takhle ještě nikdo na světě nemluvil: *Moje tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo to bude jíst a pít, bude žít navěky.* K tomu bylo třeba velké víry, aby i jeho věrní učedníci přijali tento příslib za pravdivý. Ale Pán Ježíš tuto víru vyžadoval a nezměnil ze svého výroku ani písmenko a raději nechal odejít ty, kterým se ta řeč zdála tvrdou.

Při poslední večeři tento slib splnil. Kdybychom se zeptali na pohnutky, pro které ustanovil tak divnou věc, jako je Eucharistie, vysvětlení bychom našli u sv. Jana: Protože miloval své, kteří byli na tomto světě, bez míry, bez hranic, bez konce, natolik, že chtěl s nimi zůstat jako chléb a nápoj pro jejich duše jako stále se obnovující oběť za hříchy světa. Eucharistie je opravdu tím, čím ji Ježíš ustanovil: památkou na Krista, přítomností Krista, obětí a hostinou.

Každý dobrý otec zanechá svým dětem po sobě nějakou památku, aspoň fotografii. Význačným spoluobčanům stavíme pomníky, mrtvým náhrobky a vzdáváme úctu jejich pozůstatkům. Uctíváme i relikvie svatých.

Pán Ježíš nám ale zanechal na památku sám sebe v Nejsvětější svátosti. Je to památka jeho smrti, ale i vzkříšení. A je to tentýž Kristus, který je u Otce v nebi.

Eucharistie je nejen památkou. Je i živou Kristovou přítomností při mši svaté, ale i mimo ni. Je tu k uctívání, klanění, abychom mu naslouchali a projevovali mu lásku. Je obětí. Ábel obětoval Bohu zrna. Abrahám svého syna Izáka. Melchizedech chléb a víno. Izraelské velikonocního beránka. Kristus sebe samého. Mše svatá je však i naší obětí. Obětujeme Bohu to, co je mu nejmilejší: jeho vlastního Syna. Na jeho místě bychom měli být my sami. Proto se s jeho obětí spojujeme a vkládáme do ní své bolesti a trápení a svou vůli ochotně mu sloužit a plnit jeho vůli.

Eucharistie je i hostinou. Každá mše svatá by měla být hostinou pro všechny přítomné. Každý by se měl nasytit

obětovaným pokrmem a nápojem, protože je to chléb a nápoj života věčného.

O ptáku pelikánovi se vypráví toto: Měl mlád'ata už pozdě na podzim. Nebyla schopná letu do teplých krajín. Nebyla ještě opeřená. Přišla zima a mráz. Pelikán se živí rybami. Jednoho dne se vydal hledat pokrm pro svá mlád'ata. Všude pod ním sníh a led. Vrací se zpět a slyší jejich hladové volání. Odletí znovu na jinou stranu. Zase nic nenašel. Protože mlád'atům je zima, začal vytrhávat ze svého těla pířku a kladl je na ně, aby jim bylo tepleji. Mlád'ata ucítí krev, která mokuje z poraněných míst. Vrhají se na ni. Když to pelikán vidí, rozklouvává si svou hrud', aby děti mohly pít. A tak s rozdrásanou hrudí umírá, aby prodloužil život mlád'atům.

Pelikán v dómu v Cáchách

Tato příhoda je přirovnávána k jinnému Pelikánovi, Ježíši Kristu. Je o to krásnější, že se týká nás. Ježíš Kristus nás chce posilovat sebou samým proti mrazu zloby, která ničí život věčný v Bohu. Chce, aby jeho bratři a sestry mohli odletět do teplých krajín nebe.

Jezuita a vědec Teilhard de Chardin si zapsal do deníku: *Někdy jsem si představoval, že jsem to já, který přijímá svatý chléb a živí se jím. Teď vidím, že je to právě on, který se mne zmocňuje a přitahuje k sobě. Já jej nestrávím, on musí strávit mne... Toužím po tobě, Pane. Chci s tebou věrně spolupracovat na svém těle i na své duši. Budu se snažit, abych následoval a předcházel i ty nejmenší z tvých impulzů. Kéž by můj odpor byl tak malý, abys mne, Mistře, už nemohl od sebe rozeznat, jak dokonale bychom byli sjednoceni ve společenství vůle...*

Zdroj: Archiv Světla

In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti

Slovo o třech Osobách - Slovo jediného Boha

Slovo Otce,

skrže něhož bylo stvořeno nebe i země a vše, co na nich žije, buď chváleno a velebno! Pomyšleno, vysloveno, a všechno je zde, krása nebe i země s nekonečnými dálkami, a přece s ozařující blízkostí, obraz a zář věčného Tvůrce, která nemá počátek ani konec, Slovo, jež jako láska je jednoduché, stále rozdává a nikdy se nevyprázdňuje, které ustavičně a stále nově tvoří od věčnosti do věčnosti, buď ctěno a oslavováno! Ty, osvětlení toho, co nás čeká v nebi a zde může být zakoušeno jen nepatrně: na zemi jako touha a milování, o které nikdy nemůžeme dosti usilovat, a v Otcově království jakožto vlastnictví původního ráje, který se jako božská láska x-krát v plnosti násobí jako tajemství pozemského zítí, ale bez bolesti, stárnutí a bez konce.

Ó božské Slovo věčného Otce, které činí vše obdivuhodným. Jakkoliv pád prvního člověka toto tajemné darování a přijímání, toto vlastnění a požívání mezi Stvořitelem a tvory zboural, stává se skrže vtělené Otcovo Slovo naše touha po pravdě, lásce a pravém míru reálnou, náš nedokonalý život se naplňuje v milosti, která posvěcuje. Ty, Slovo Otce, z něhož všechno přichází a vychází, které jako obraz a podobenství Boha stvořilo člověka, který má mít podíl na štěstí a božství Všemohoucího, buď chváleno lidskými ústy, ale i krásou zvěře, vůní rostlin, vanutím větru i hudbou vody, sluncem a hvězdami, dokud se ti zalíbí.

Slovo vtělené z čisté Panny,

nad něž nic není většího a které se nabízí všem, kdo jsou čistého srdce, buď vítáno ve chvále andělů i lidí. Slovo, které jsi v ústech Ježíše a apoštolů dopomohlo

k znovunalezení pravdy, očišťovalo hříšníky, uzdravovalo nemocné a posedlé zbavovalo démonů, ty buď účinné i v naší době skrže službu tvé církve.

Ty, Slovo, které se až do konce časů dále rozlévá sedmi proudy a očišťuje a osvěžuje duše vyvolených a naplňuje láskou a silou! Ty, Slovo, které spojeno s křestní vodou osvobozuje od Adamovy viny a působí vyvolení pro život milosti! Ty, Slovo, které očišťuje kajícího od viny! Ty, Slovo, které se v proměňování chleba a vína a v celibátním sebeobětování kněze samo tajemně a opravdu daruje, aby bylo pro druhé pokrmem k věčnému životu! Ty, Slovo, které s pomazáním daruje dary a sílu Ducha Svatého, aby utvářelo budoucnost. Slovo, které s vkládáním rukou dále daruje kněžím plnou moc, razí cestu z temnot světa a dále předává poklad milostí ze století na století. Ty, Slovo, které ve vzájemném darování muže a ženy se podílí na Otcově tvoření a umožňuje věčný život. Ty, Slovo, které v pomazání nemocných posiluješ k blaženému návratu a přebývání, jež je připraveno těm, kteří tě milují. Ty, Slovo, sedminásobně darované, buď velebno a staň se v liturgii církve plodným pro spásu světa.

Slovo, které se ve Starém zákoně jako Davidův potomek stalo člověkem, aby v Ježíši Kristu zpečetilo viditelně v tajemství Kříže a zmrtvýchvstání Novou úmluvu, buď ctěno a velebno a oslavováno ke cti Otce. Kéž se i dnes mocně a bez hranic projevuješ ve svých učenících, narovnej, co kleslo, odděl lež od pravdy a přiváděj k jednotě v pravé víře s nadějí na zaslíbené dědictví a neomylnou lásku těch, kdo jsou dobré vůle. Buď účinné v následování Ježíše skrže divy milosti a lásky tam, kde se lidé cítí osamoceni a opuštěni. Dokonči v nás, co jsi v Mesiáši počalo a co jsi přislíbilo jako pomoc shůry.

moceni a opuštěni. Dokonči v nás, co jsi v Mesiáši počalo a co jsi přislíbilo jako pomoc shůry.

Slovo v lásce a síle Ducha Svatého,

darované jako životodárný dech církve, roznécuj stále znovu oheň božského daru v lidských srdcích, aby svět uvěřil, že jsi nás poslalo. Obmývej, co je poskvrněno; uzdravuj, co je zraněno; ohýbej, co je ztuhlé; zahřívej, co vychladlo; veď to, co bloudí. Slovo, které ses na přímělu Panny Marie v kruhu apoštolů rozvinulo do letničního zázraku, přivedlo tisíce k poznání pravdy a způsobilo zrození církve, přijď i do naší církve tak, aby to svět viděl.

Ty, Slovo o třech Osobách,

tak často vyslovené, a přece tajemné, jen z jednoho Boha vycházející, které se jako jediný plamen rozděluje na tři svíce a stává se i v našich duších zakořeněnou láskou a životem, Tebe obklopuje v pestré slávě nebe triumfující církve, před Tebou se sklání církve bojující na zemi, aby ještě zastavila úplný odpad k pohanství, aby zachránila tu svou část, která sedí a diskutuje s otcem lži a zdánlivě emancipovaná se zříká Petra i Marie. Oplodni svou sebeobětující a klečící církve, aby se k ní podle Ježíšova zaslíbení připojily i jiné ovce. Posiluj v nás důvěru, že moc ustavičné modlitby ve jménu Nejsvětější Trojice je silnější než zdánlivá přesila přicházejícího Antikrista, aby proti němu stanula neohroženě jako kdysi David proti Goliášovi.

Slovo Otce, Syna a Ducha Svatého, Slovo a působení Nejsvětější Trojice, které svazuje zlo, vylévá v plnosti požehnaní a všemu dává nový rozkvět, který se zjevuje na Panně plné milosti, daruj na její přímělu světu po všem strádání mír, který je předzvěstí návratu Soudce světů.

*Ze Schweizerische Katholische
Wochenzeitung 21/94
přeložil -ra-
(Redakčně upraveno)*

Pro všechny, kteří prožívají období dospívání svých potomků, dětí či vnoučat, je určen **webinář „KDYŽ DÍTĚ DOSPÍVÁ“**. Na webináři mohou další podněty získat i ti, kdo s dospívajícími pracují - učitelé, vychovatelé, vedoucí zájmových kroužků či skautů... Na ty všechny se těšíme **ve čtvrtek 26. 6. 2025 od 19.30 hodin**.

Více na <https://www.cenap.cz/kdyz-dite-dospiva>.

**HYMNUS
SV. KATEŘINY SIENSKÉ
NA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI**

Ó propasti,
ó věčná Trojice,
ó Božství, moře hluboké!

A co jsi mi mohla dát jiného
než sebe samu?

Ty jsi plamen,
který stále hoří
a stravuje mě.

To jsi Ty,
kdo stravuje svým žářem
každou sebelásku v duši.

Ty jsi oheň,
který odnímá každý chlad
a osvětluje mysl svým světlem,
tím světlem,
kterým jsi mi dala
poznat svou pravdu.

Když se dívám
v tomto tvém světle,
poznávám tě jako
nejvyšší dobro,
dobro nade všechna dobra,
dobro obšťastňující,
dobro nevýstížné,
dobro nedocenitelné.

Krása
nade všechny krásy.

Moudrost
nade všechnu moudrost.
Neboť ty jsi moudrost sama.

Ty, pokrme andělský,
který ses pro žár své lásky dal
všem lidem.

Ty jsi šat,
který přikrývá
každou nahotu.

Ty jsi pokrm,
který sytí hladové
svou sladkostí.

Ty jsi sladkost
bez každé hořkosti.
Ó věčná Trojice!

Beránkova svatba

Svatý František z Assisi a Eucharistie

*Svatý František nedával lekce z teologie.
On evangelium žil a všechno, co o něm vypověděl, má váhu života.*

Svatý František napsal: „Prosím vás všechny, moji bratří, kterým líbám nohy se vši láskou, jaké jsem schopen, prokazujte tu největší čest a úctu, jaké jste schopni, svatému Tělu a Krvi našeho Pána Ježíše Krista, v němž je usmířeno všechno, co je na nebi i na zemi, a sjednoceno s Bohem. Člověk celý žasne, země se chvěje a nebe jásá, když se v rukou kněze na oltáři nachází Kristus, Syn živého Boha! Ó nádherná vysokosti a obdivuhodné ponížení! Ó vznešená pokoro, ó pokorná vznešenosti! Pán všeho, Bůh a Boží Syn se tak poníží, že pro naši spásu přijímá bez-

mocnou způsobu chleba! Pohlédte, bratří, na Boží pokoru a vylejte před ním svá srdce! Pokořte se také, aby vás mohl povýšit.“

František líbal kněžím ruce i nohy. V políbení nohou je vyjádřena pokorná touha jeho srdce. On nevyžaduje, on žebra se vši láskou, jaké je schopen, o nejvyšší úctu pro Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista. Nemá být tedy i druhým vzdávána úcta? František se sklání s největší úctou před každým tvorem. Ale poznal, že všechna úcta, kterou vzdává beránkovi, skále, vodě, slunci, člověku, musí být úctou vzdávanou Tělu a Krvi Páně.

Tělo Páně není tajemstvím samo pro sebe, vedle kterého jsou ještě jiné věci hodné úcty. Celé stvoření vychází z oběti lásky, která byla přinesena na kříži. Toto odevzdání se uskutečňuje v Eucharistii. Odtud pramení všechn život z rány otevřeného Srdce, zde obmývá Kristova Krev zemi. Zde Ježíš přináší zemi Otcí. Zde rozdává své svatební víno. Jelikož se proměňuje v chléb, celé stvoření se stává hodno úcty.

Zde v Eucharistii je místo proměnění celého stvoření. Zde se proměna stává skutečností. Zde se všechno stvoření jako nová země a nové nebe připravuje ke svatbě. Pohrdali bychom Kristem, kdybychom přehlíželi Eucharistii a chtěli se obracet přímo na nebeského Krista. Nebeský Kristus opustil zemi při nanebevstoupení; nemůžeme jej nyní dosáhnout, dokud sami neprojdeme obětí smrti. Ale on nám řekl: „Nenechám vás sirotky, přijdu zase k vám.“ (Jan 14,18) Přichází k nám v Nejsvětější svátosti a zůstává s námi až do konce světa (Mt 28,20). Zde v Eucharistii se celé nebe zpozemšťuje. Zde žije tajemství Nejsvětější Trojice. Zde se Syn Boží stává člověkem. Zde je smrt na kříži i zmrtvýchvstání. Zde je Maria se všemi anděly a svatými. Odtud zavlažuje nebeská milost celé stvoření. Jen zde můžeme dosáhnout Krista, i když sami nechápeme ten tajemný vztah. Vidí jej však František, když prahne vzdát tomuto Tělu a této

*Svatý František z Assisi,
olej na desce, 15. století*

Nový předseda Papežské akademie pro život

Krví všechnu úctu, a to svátostnému Tělu a svátostné Krví Ježíšově. Neboť nebe tu získává možnost působit v církvi jako ve všeobíhající Kristově svátosti (*Lumen gentium* 48).

Tak jako Kristus se historicky jen v Marii stal člověkem a narodil se z ní, tak se to nyní děje v lůně církve a jen z ní a skrze ni nebe proměňuje zemi. A tak zůstává pravdou, že mimo církev, odněkud jinud než z církve, není spása.

Proto můžeme uctívat Kristovo Tělo, jeho oběť na kříži, jeho vzkříšení a celé tajemství jeho života jediné v Eucharistii a nikde jinde. To je jediná cesta. Vedle ní není žádné jiné přímé cesty k nebi. Zde v Eucharistii uzavírá Bůh svou smlouvu Krví svého Syna. Zde se uskutečňuje zaslíbení dané celému stvoření: všemu, co je na nebi i na zemi, přináší toto Tělo a tato Krev pokoj. Všechno dostává své bytí, svůj smysl, svou blaženost; všechno zde dosahuje plnosti v Bohu. Vesmír zde má svůj trvalý základ. František to takto vidí, a proto prosí políbením nohou o veškerou úctu a čest nikoliv pro Krista kdekoliv, ale pro jeho Tělo a pro jeho Krev zde v Nejsvětější svátosti, neboť zde je dosažitelná hmatatelně celá Boží vznešenost a odtud je celé stvoření nasycováno láskou a oživováno.

A proto zahrnuje čest a úctu, která je vzdávána Eucharistii, skutečně celé stvoření, a zasahuje tak všechno, od nejmenšího atomu až ke hvězdám a andělům a svatým v nebi. Nemohu říct: to se stalo na Golgotě, už nepotřebujeme žádný oltář. Neboť na Golgotě jedná Bůh dějinně. Ale toto Boží konání musí dosáhnout až ke mně. Bez mých rodičů by mé svědectví neexistovalo, i když jsem ve skutečnosti potomkem Adamovým. Proto musí přijít síla oběti z Golgoty až ke mně, nyní, v této církvi, jakožto oběť identická s tou na Golgotě. Mimo tohoto Krista není žádné jiné cesty ke spáse ani v jiných náboženstvích. Tento nadpřirozený, božský život působí ve všech náboženstvích. „V každém národě je Bohu milý ten, kdo se ho bojí a žije spravedlivě.“ (Sk 10,35) Ale tato milost přichází zcela skutečně z eucharistických obětí této církve, z Eucharistie, kterou kněz přináší nyní zde jako totožnou spolu s eucharistickou obětí v sousední obci, spolu s kněžími v Rusku nebo v Číně. Stále je to tatáž oběť z Gol-

Papež Lev XIV. jmenoval novým předsedou Papežské akademie pro život Mons. Renza Pegorara, který od roku 2011 zastával funkci kancléře této vaticánské instituce. Nástupcem arcibiskupa Vincenza Paglii se stává významný odborník v oblasti bioetiky a dlouholetý spolupracovník papeže Františka.

Mons. Pegoraro se narodil 4. června 1959 v Padově. V roce 1985 získal titul doktora medicíny a chirurgie na Univerzitě v Padově. Na kněze byl vysvěcen o čtyři roky později, 11. června 1989. Po kněžském svěcení pokračoval ve studiích – na Papežské univerzitě Gregoriana v Římě získal licenciát z morální teologie a na Katolické univerzitě Sacro Cuore v Miláně diplom z bioetiky.

V oblasti bioetiky má Mons. Pegoraro bohaté zkušenosti. Působil jako generální sekretář Nadace Lanza v Padově, vyučoval bioetiku na Teologické fakultě Triveneto a od roku 2000 je profesorem ošetrovatelské etiky v dětské nemocnici Bambino Gesù v Římě. V letech 2010 až 2013 byl předsedou

Evropské asociace center lékařské etiky (EACME). Je autorem řady odborných knih, článků a esejů věnovaných etickým otázkám v medicíně.

Od 1. září 2011 působil jako kancléř Papežské akademie pro život, jejímž novým předsedou byl nyní jmenován. Ve funkci střídá arcibiskupa Vincenza Pagliu, který vedl tuto instituci od roku 2016 a zároveň působil jako velký kancléř Papežského teologického institutu Jana Pavla II. pro vědy o manželství a rodině. V dopise podepsaném státním sekretářem kardinálem Pietrem Parolinem vyjádřil papež upřímné poděkování za službu a oddanost, s níž arcibiskup Paglia po léta akademii vedl.

Papežská akademie pro život byla založena sv. Janem Pavlem II. v roce 1994. Zaměřuje se na podporu a ochranu lidského života od početí do přirozené smrti v duchu křesťanské antropologie.

*Zdroj: Vatican News
(Redakčně upraveno)*

goty, která je totožná s Eucharistií, a proto se každá mše svatá slaví „ve společenství celé církve“.

Připomeňme si, že samo tajemství Eucharistie spočívá v přinášení krvavé Ježíšovy oběti na kříži. Kněz ji přináší Otci ve společenství se všemi, kteří ji s ním slaví, jako veřejnou božskou poctu. Je to oběť bohopocty, smíření, díky a chvály, kterou vzdává církev za celé lidstvo, a jen v této eucharistické oběti může země spolu s nebem vzdávat poctu Bohu. Přítom kněz je tím, kdo skutečně jedná. On je svátostným Ženichem Kristovým. Ve spojení s jeho svátostným konáním stávají se spoluobětující věřící obětním společenstvím. Kněz spojuje jejich prosby a jejich oběť s obětí Ježíšovou a předkládá ji tak Otci jako jedinou oběť. V tomto spoluobětování věřících spočívá spoluúčast věřících na Eucharistii. Spoluúčast pouhou vnější službou by byla málo, ona může být pouze znamením společenství obětí.

Kněz jedná tak silně ve jménu Kristově, že to, co dokonává ve svátosti, se týká celého mystického Kristova Těla a májí na tom účast všichni věřící, kteří jsou k tomu disponováni. Knězovo přijímání

patří k podstatě Eucharistie. Proto píše sv. František: „*Ježíš Kristus sytí přítomné i nepřítomné, kteří jsou toho hodni.*“ A ve své *Závěti* dosvědčuje, že má úctu ke kněžím, neboť oni sami přijímají Nejsvětější Tělo a nejsvětější Krev Ježíše Krista a oni sami je rozdělují ostatním.

František staví kněžskou důstojnost na roven s důstojností Mariinou. Neboť to, co se stalo v Marii, v lůně všech milostí, to se nyní děje skrze kněze v lůně církve nikoliv jako opakování nebo jen symbolická spoluúčast, tím méně jako pouhé napodobení, je to naopak totéž identické dění. Tak jako na poušti mrak zakryl stánek a Bůh sám vstoupil do lůna svého lidu, do svatostánku, tak byla Maria přikryta Bohem a přijala v tomto zasnoubení Dítě. Tak vstoupila Boží vznešenost do svatostánku stvoření. Toto posvátné dění v Mariině lůně se nyní uskutečňuje skrze kněze. Skrze plnou moc kněze dochází k početí v lůně církve.

„Pamatujte na svou důstojnost, bratři kněží, a buďte svatí, jako On sám je svatý! Jak svatí, spravedliví a důstojní musíte být!“

Přeložil -lš- (Redakčně upraveno)

Z Direktáře pro službu a život kněží

Kongregace pro klérus, 31. 4. 1994

Ačkoliv je Direktář dokumentem určeným pro kněze, mohou některé myšlenky pomoci také věřícím laikům k lepšímu poznání služby dobrého pastýře lidských duší, jak ji chápe sama církev. Zároveň mohou být inspirací k vlastnímu hlubšímu prožívání svátosti a k modlitbě za dobré a svaté kněze.

33

... Omezení kněžského poslání na světské úkoly, ryze společenské nebo politické nebo jakkoli cizí jeho totožnosti, není zisk, nýbrž přetěžká ztráta pro evangelní plodnost celé církve.

45

... Kázání se tedy nemůže omezit na sdělování vlastních myšlenek, na předávání osobní zkušenosti, na pouhé výklady psychologického, sociologického nebo filantropického rázu; ani se nemůže příliš vyžívat v oslňující rétorice, jež se tak často slyší v hromadných sdělovacích prostředcích. Jde o zvěstování slova, s nímž nelze libovolně disponovat, protože bylo dáno církvi, aby je zachovávala, zkoumala a věrně předávala.

49

Je nutné připomenout nenahraditelnou hodnotu, již pro kněze má každodenní sloužení mše svaté, i kdyby nebyl účasten žádný věřící. Bude ji prožívat jako ústřední bod dne a denní služby, jako plod upřímné touhy a příležitost k hlubokému a účinnému setkání s Kristem, a s největší pečlivostí bude dbát, aby ji sloužil zbožně a s vnitřní účastí myslí a srdce.

V prostředí, jež je stále citlivější na sdělovací znaky a obrazy, věnuje kněz přiměřenou pozornost všemu, co může pozvednout krásu a posvátnost slavení eucharistie. Při takovém slavení je důležité, aby se odpovídajícím způsobem zdůraznilo, o jaké místo jde, a jeho čistota, architektonická úprava oltáře a svatostánku, vznešenost posvátných nádob a rouch, zpěvu, hudby, posvátné ticho atd. To vše jsou prvky, jež mohou přispět k lepší účasti na eucharistické oběti. Neboť nedostatečná pozornost věnovaná symbolickým hlediskům bohoslužby a mnohem více nedbalost a uspěchanost, povrchnost a neuspořádanost oslabují její význam, její úkol posilovat víru. Kdo špatně slou-

ží mši svatou, prozrazuje slabost své víry a nevychovává druhé k víře. Naopak sloužit ji dobře představuje první důležitou katechezi o posvátné oběti.

Kněz tedy, i když dává k dispozici sloužení eucharistie své veškeré schopnosti, aby ji oživil pro účast všech věřících, bude zachovávat ritus stanovený v bohoslužebných knihách schválených příslušnou autoritou, aniž by cokoli přidával, vynechával nebo měnil.

Všichni ordináři, řeholní představení a vedoucí společností apoštolského života mají závažnou povinnost nejen předcházet příkladem, nýbrž i bdít nad tím, aby se bohoslužebné předpisy, týkající se slavení eucharistie, všude věrně zachovávaly.

Kněží, kteří celebrují nebo koncelebrují, mají povinnost obléci posvátná roucha předepsaná rubrikami.

66

V zsvětštělé společnosti směřující k materialismu, kde mizí i vnější znamení posvátných a nadpřirozených skutečností, je zvláště pociťována nutnost, aby kněz – Boží muž, který spravuje jeho tajemství – byl rozpoznatelný pro společenství i oděvem, který nosí jako nezaměnitelné znamení své oddanosti Boží věci a své totožnosti toho, kdo vykonává veřejnou službu. Kněz se musí poznat především tím, jak se chová, avšak i tím, jak se obléká, aby byla každému věřícímu, ba dokonce každému člověku bezprostředně zřejmá jeho totožnost a jeho příslušnost Bohu a církvi.

Z tohoto důvodu má klerik nosit „důstojný církevní oblek podle předpisů vydaných biskupskou konferencí a podle oprávněných místních zvyků“ (CIC, kán. 284). To znamená, že takové oblečení, není-li to klerika, musí být odlišné od způsobu, jak se oblékají laici, a odpovídat důstojnosti a posvátnosti služby. Stříh a barvu musí určit biskupská konference, a to vždy v souladu s pokyny všeobecného práva.

Počínání, které je s tím v rozporu, neodpovídá duchu tohoto předpisu, a proto je není možno považovat za oprávněnou zvyklost a je potřeba, aby je příslušná autorita odstranila. Kromě zcela výjimečných případů neuzívání církevního oděvu může u klerika prozrazovat slabé vědomí vlastní totožnosti pastýře zcela oddaného službě církvi.

68

... Kněžskou spiritualitu nelze považovat za úplnou, nebere-li vážně v úvahu závažnost ukřižovaného Krista, který světil Matku milovanému učedníkovi a skrze něho všem kněžím, kteří jsou povoláni pokračovat v díle spásy.

Jako Janovi pod křížem, tak i každému knězi je zvláštním způsobem svěřena Maria jako Matka (srov. Jan 19,26–27).

Kněží, kteří patří k nejmilovanějším učedníkům ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista, mají přijmout Marii za svou Matku ve vlastním životě tím, že se stane předmětem jejich stálé pozornosti a modlitby. Ta, která je neustále Panna, se tak stane Matkou, jež je vede ke Kristu, jež je učí opravdové lásce k církvi, jež se za ně přimlouvá a vede je k Božímu království.

Každý kněz ví, že Maria právě proto, že je Matka, významně utváří jeho kněžství, protože je to ona, jež dokáže ztvárňovat jeho kněžské srdce, chránit ho před nebezpečím, únavou, skleslostí ducha a s mateřskou péčí bdít, aby mohl růst v moudrosti a milosti před Bohem a před lidmi (srov. Lk 2,40).

Nelze však být oddanými syny, nedokáží-li napodobovat ctnosti matky. Kněz tedy bude hledět na Marii, aby se stal pokorným, poslušným a čistým služebníkem a aby vydal svědectví lásky v naprostém odevzdání sebe Pánu a církvi...

Závěr

... Každý kněz nechť se svěří Marii, Matce důvěry. V ní, která „byla vzo-

rem oné mateřské lásky, jež má oživovat všechny, kteří spolupracují na obrození lidí při apoštolském poslání církve“ (LG, 65), kněží naleznou stálou ochranu a pomoc k obnově vlastního života, aby z jejich kněžství vytrysklo mocnější a nové evangelizační úsilí na prahu třetího tisíciletí vykoupení.

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ

MARIA,

Matko Ježíše Krista a Matko kněží, přijmi toto naše oslovení, abychom oslavovali tvé mateřství a u tebe rozjímali o kněžství tvého Syna a tvých synů, svatá Boží Rodičko.

MATKO KRISTOVA,

Mesiášovi – knězi – jsi dala lidské tělo vlivem pomazání Duchem Svatým ke spáse ubohých a zkroušených srdcem, ochraňuj kněze ve svém srdci a v církvi, Matko Spasitele.

MATKO VÍRY,

tys přinesla do chrámu Syna člověka, naplnění příslibů daných otcům, odevzdej Otci k jeho slávě kněze svého Syna, Archo úmluvy.

MATKO CÍRKVE,

s učedníky ve večeradle jsi prosila Ducha za nový lid a jeho pastýře, vypros kněžskému stavu plnost jeho darů, Královno apoštolů.

MATKO JEŽÍŠE KRISTA,

tys byla s ním na počátku jeho života a jeho poslání, hledalas ho – Mistra – uprostřed zástupů, stála jsi u něho, když byl povýšen ze země, aby dokonal jedinou věčnou oběť, a měla jsi nablízku Jana, svého syna, od počátku se ujímej povoláných, ochraňuj jejich růst, provázej své syny v životě a ve službě, Matko kněží.

Amen.

(Český překlad Direktáře vydal Sekretariát ČBK, Praha 1995)

Dokumenty z arcibiskupských archivů zapsány na seznam UNESCO

Mezi kulturními a historickými památkami Moravy, které patří do světového dědictví UNESCO, je již řadu let zapsán Arcibiskupský zámek a zahrady v Kroměříži. Od letošního května ovšem na seznam UNESCO přibyla ještě další, byť drobná položka z majetku olomouckého arcibiskupství.

Netradiční, vzhledem k vlastníkovi, je také její charakter – jedná se totiž o soubor plánů židovského ghetta v Osoblaze z roku 1728. „Tyto plány jsou součástí celého rozsáhlého archivního souboru tzv. translokačních plánů židovského osídlení v českých zemích z let 1727–1728, které jsou uloženy v několika archivech a dalších institucích v ČR a byly do tzv. registru Paměti světa UNESCO zapsány jako celek,“ říká vedoucí arcibiskupského archivu Vít Němec a dodává: „Hlavním koordinátorem celého procesu, který trval sedm let a letos se jej podařilo úspěšně završit, byl Národní archiv v Praze.“

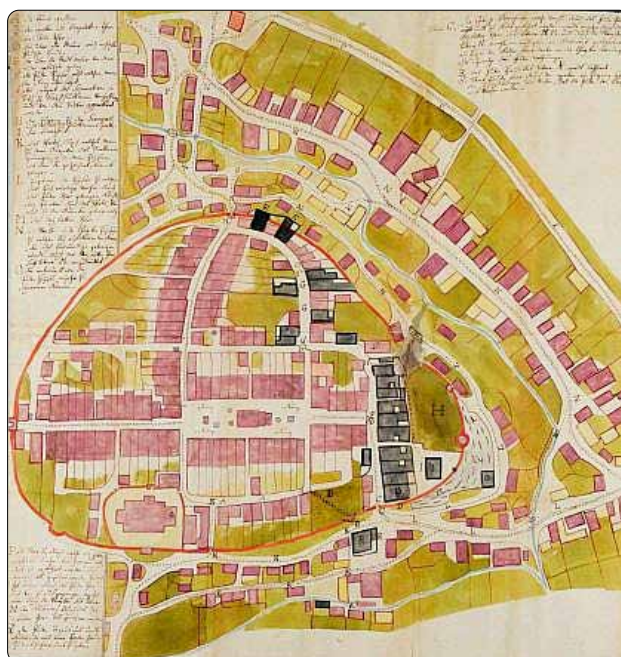
Důvodem, proč byly do registru Paměti světa zapsány právě tyto archiválie, je podle něj zejména jejich unikátnost. „Celý soubor plánů židovských sídel čítá 177 jednotek, a patří tak k vůbec největším barokním souborům svého druhu na

světě. Tyto plány vznikly na základě tzv. translokačního reskriptu, vydaného v roce 1726, což bylo císařské nařízení, kterým mělo být řešeno soužití židovského a křesťanského obyvatelstva. Základním smyslem reskriptu bylo zachycení podoby židovského osídlení v daných lokalitách vůči křesťanským objektům a také nalezení jakéhosi »optimálního řešení« soužití – například vystěhování, směna domů, zazdění oken, přemístění hlavního vchodu, zbourání a podobně,“ říká Němec. Uvedené plány jsou podle něj unikátní v tom, že velmi podrobně dokumentují hospodářský a sociální stav židovského obyvatelstva a rozsah židovských sídel v českých zemích v uvedeném období, včetně jejich lokace.

Dokumentace je významná mimo jiné i proto, že naprostá většina těchto sídel dnes již neexistuje – jak to ostatně dokresluje i osud zmíněného židovského ghetta v Osoblaze, které v polovině 19. století tvořilo 50 domů. „V podobě, jak je toto ghetto zachyceno na plánu z roku 1728, existovalo jen do roku 1802, kdy při velkém požáru celého města vyhořelo. Později bylo sice obnoveno, avšak jeho zkázu definitivně dokonala druhá světová válka, kdy byla během bojů v roce 1945 celá Osoblaha z 90 procent zničena. Z celého ghetta se tak do dneška dochovaly pouhé tři domy,“ popisuje archivář.

Historické plány židovské čtvrti v Osoblaze jsou uloženy ve fondu *Arcibiskupská konsistoř Olomouc*, který má olomoucké arcibiskupství trvale deponovaný v olomoucké pobočce Zemského archivu v Opavě. Plány tohoto ghetta i dalších židovských sídel na celém území ČR jsou pro zájemce dostupné také v digitální podobě, a to zde: www.vugtk.cz/plany/cs.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Chléb svaté Zity (26)

19. KAPITOLA

Okolo Zity se dějí zázraky

Kohout zakokrhal, Zita se přezhnela a vstala. Svlékla si košili a oblékla si čisté hnědé šaty s bílým límečkem. Včera se zeptala pana Fatinelliho na pouť do Podia a on jí odpověděl:

„Od té doby, co jsi na vše sama, si nedopřeješ žádné volno, na které máš každý rok nárok, takže klidně běž!“ Dovolil jí to.

Zita poděkovala a předtím, než se zeptala na povolení pro slečnu Isabellu, pro jistotu zaklepala na dveře její ložnice.

„Slečno, zítra brzy ráno jdu na pouť, ptala jste se už milostivého pána?“

„Ne, nikam nejdu,“ a odložila rozečtenou knihu do klína. „Je to dlouhá cesta, myslím, že bych ji nezvládla.“

Zita ji nepřemlouvala. Isabella je naučená spíš vozit se v kočáře než chodit pěšky. Chápala ji. „Dobře, pomodlím se i za vás,“ usmála se.

Nelitovala toho, že bude putovat sama. Do kapsáře vložila růženec, svého nejvěrnějšího společníka.

Vyklouzla z ložnice, potichu zavřela dveře a scházela dolů po schodišti. Dvůr byl ponořený do svítání, když opatrně otevřela těžkou bránu.

Seběhla dolů a zastavila se před vraty chrámu svatého Frigidiana. Byl ještě zavřený – klekla si před dveře a svěřila se do ochrany všech svatých. Potom se konečně vydala po prašné cestě. Ta se stočila k zurčícímu potůčku, ve kterém si svlažila sluncem rozpálenou tvář, a bez toho, aby pustila z ruky růženec, pokračovala dále.

Prošla okolo pole s obilím a cesta začala strmě stoupat do kopce. Zita se vůbec nezastavila. Ačkoli se včera celý den postila, necítila hlad ani žízeň, jen touhu poděkovat Bohu za přesvatou Marii.

Vyšla na kopec a byla odměněna pohledem na majestátní věž katedrály. S úsměvem přidala do kroku, aby do katedrály přišla co nejdřív.

„Chvála ti, Pane!“ vyslovila, když prošla městskou bránou. Ačkoli v Podiu ještě nikdy nebyla, orientovala se podle věže, a tak katedrálu našla velmi lehce.

Vešla dovnitř a přezhnela se svčenu vodou. V katedrále už bylo mnoho poutníků. Přešla do boční kaple a tam si klekla před obrazem Boží Rodičky s Ježíškem v náručí. I když se celou cestu modlila růženec, také nyní ho vytáhla.

Slavnostní mše byla o dost delší, než obvykle mše trvají, ale Zitě se zdálo, jako by trvala sotva pár minut. Pohroužená do modlitby nevnímala čas, místo ani lidi okolo. Tak si ani nevšimla, že je už v katedrále sama.

„Paní, nerad vás ruším, ale musím zamknout,“ oslovil ji kostelník a zacinkal těžkými klíči. „Nejste zdejší, že?“

Zita zavrtěla hlavou. „Přišla jsem z Luccy.“

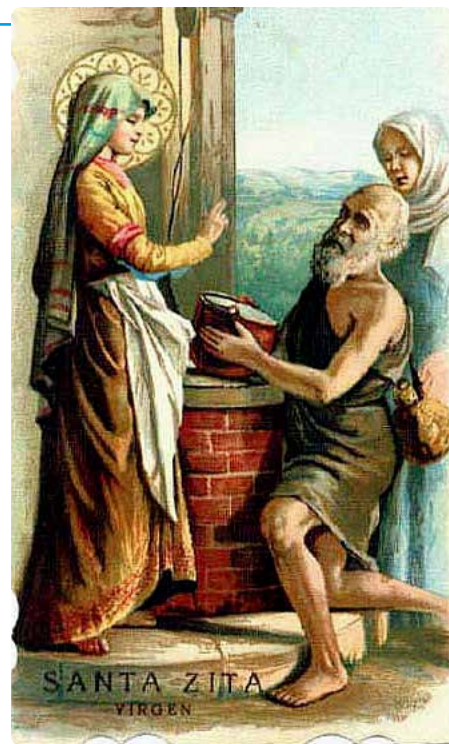
„Ach, z takové dálky? Za chvíli padne na město tma, neměla byste se vydávat na cestu v noci. Jistě jste hladová a žíznivá. Pojd'te se mnou! Žena vám připraví něco k jídlu a napijete se teplého mléka. Můžete u nás i přespat. Je nás sice hodně, ale místečko se najde!“ Dobrácky se usmíval. „Děkuji, jste velmi laskavý. Půjdu však domů, abych nezanedbala své povinnosti.“ A odešla ke kropence, aby se přezhnela.

Kostelník měl pravdu. Slunce na obloze se už pomaličku začalo schovávat za obzor, jako by v dřimotě pokládalo hlavu na načechraný polštář. Zita svižně seběhla k městské bráně a vydala se po cestičce, kterou sem přišla. Znovu byla sama. Všichni poutníci už dávno odešli.

Tak spěchala, až se zadýchala. Cestou do Podia si ani nevšimla, že nalevo od cesty stojí krásná budova. Možná proto, že byla schovaná za vysokými akáty. Ostrý svit slunce ji přinutil podívat se směrem, kde stál honosný dům. Pocítila žízeň. Proto se osmělila změnit směr a přijít k domu, aby poprosila o pohár vody.

Přistoupila ke dveřím. Ve chvíli, kdy vzala do rukou klepadlo, se dveře prudce otevřely.

„Hodiny určené pro návštěvu koupelny už skončily, otvíráme až zítra!“ Kyprá žena chtěla zavřít dveře, ale Zita ji zadržela. Slabým hlasem poprosila o pohár vody. „Přišla jsem na pouť z Luccy,“ vysvětlovala, „nevzala jsem si vodu s sebou.“

„Jé, poutnice!“ usmála se žena. „Pojd'te dovnitř,“ pozvala Zitu a odstoupila od dveří.

„Posad'te se,“ ukázala na pohovku s nádherným čalouněním, stojící u stolu s dřbánek a dvěma sklenicemi na podnose. Do jedné nalila vodu a podala ji Zitě. „Jste jistě i hladová, nechám vám připravit občerstvení.“

Zita zavrtěla hlavou. „Děkuji, není třeba. Voda mi stačí. Mám před sebou dlouhou cestu, nemůžu se zdržovat.“ Vypila rychle sklenici vody. „Ať vám to Pán Bůh odplatí!“ Odložila sklenici na stůl a vyšla ven. Netušila, že i když už bude z domu dávno pryč, na místě, kde stála, bude ještě dlouho cítit příjemnou vůni.

Občerstvená se vrátila na cestu a přidala do kroku. Znovu kráčela do strmého kopce. Během dne se jí nezdál tak zalesněný jako nyní. Vyšla na jeho vrchol a opatrně sestupovala dolů. Náhle se před ní zjevil poustevník.

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus,“ uklonila se Zita.

„Navěky amen. Kam ses vydala takto v noci?“ zeptal se vlídně mnich.

„Byla jsem na pouti v Podiu a nyní se vracím domů do Luccy.“

„Oj, to není dobrý nápad! Noc je pro lupiče ideální doba pro nekalost. Přespi v mé poustevně, ráno se vydáš na cestu.“

„Ne, otče. S Boží pomocí se mi nic nestane. Nemůžu se zdržovat, čekají mě povinnosti,“ odpověděla a vzpomněla si, že neřekla Rebecce, aby nachystala těsto

na chléb. Rebecca sice byla v kuchyni šikovná, ale chleba vždy pekla ona sama.

„Vidím, že jsi odvážná. Tak tedy běž, ale buď opatrná,“ kladl jí na srdce.

„S Pánem Bohem,“ odpověděla a seběhla z kopce.

Kráčela, jako by hořelo. Nohy už jí pořádně bolely, a tak se posadila na trávu, aby si chvilku odpočinula a osvěžila si tvář vodou z potůčku. Byla už hodně unavená, takže na ni padla dřímota.

Náhle jí kdosi zlehka zaklepal na rameno. „Neměla bys už jít domů?“

Zita se udiveně podívala na ženu stojící po jejím boku. Tak krásnou a vlídnou tvář ještě neviděla. Kdy se tu objevila? Vždyť jsem neslyšela ani sebemenší šustnutí. Unavené tělo se najednou probudilo po velké dávce nové síly, která zahнала do vzdáleného koutu únavu, slabost, hlad i žízeň. Vstala. „Budete mi dělat společnost?“ usmála se na ni.

„Velmi ráda,“ obdařila tajemná žena Zitu nebeským úsměvem.

Obě ženy kráčely potichu, až došly k mostu přes řeku. Brána byla zavřená. „Co nyní?“ chtěla se Zita zeptat, ale aniž by to vyslovila, brána se otevřela, a když obě přešly po mostě, znovu se zavřela. To je divné, kroutila Zita hlavou. Její průvodkyně omamně voněla a vycházela z ní zvláštní síla, že se jejímu vedení zcela podrobila.

Nedaleko za mostem bylo pole s obilím. Zita se zaradovala, že už bude brzy doma. Stále mlčící ženy mířily k městským branám do Luccy. Zita už zdaleka viděla, že se do města nedostane, neboť brány jsou zavřené. Ach, přece jen budu muset počkat, než kohout zakokrhá! pomyslela si. Věděla, že brány se otvírají až po prvním ohlášení nového dne. Chtěla se posadit na zídku před bránou, ale ta se najednou otevřela.

„Už to nemáš daleko, palác rodiny Fatinelliových je co by kamenem dohodil,“ usmála se neznámá žena.

„Ano. Potom se občerstvíme a připravím těsto na chléb,“ těšila se Zita. „Pojďme nejprve poděkovat Bohu. Jen díky jeho milosti jsme putovaly šťastně. Lupiči i dravá zvěř se nám vyhnuli,“ řekla radostně a vydala se ke kostelu svatého Frigidiana.

Obě ženy poklekly před jeho dveřmi a každá se pohroužila do vlastní modlitby. Potom vstaly a pokračovaly k paláci. Zita vytáhla z kapsy velký klíč, který za-

strčila do zámku a otočila jím. Dubová brána se otevřela.

„Vítám vás v paláci, pojd'te dovnitř!“ Zita se otočila na neznámou paní. Avšak nikdo vedle ní nebyl! Jak se neznámá paní u potůčku potichu zjevila, tak nyní na prostu v tichosti zmizela.

Zita se zachvěla a přemýšlela o tomto zvláštním zážitku. Byla si jistá, že to nebyl přelud. Skutečně ji doprovázela její drahá nebeská Maminka! Svou ochranou před hrozícím nebezpečím ji odměnila za její upřímné modlitby, které adresovala jejímu Neposkvrněnému Srdci. Utvrdila ji v tom slova dnešního kázání, na která si najednou vzpomněla. Kněz říkal, že Bůh na přímluvu Panny Marie anebo svatých odměňuje věřící mimořádnými milostmi, zvlášť když se vydají na pouť, aby poděkovali za dobrodíní, či si vyprosili zvláštní milosti, anebo jen z čistě lásky a úcty k posvátnosti místa.

Potichu zavřela bránu a šla rovnou do kuchyně, aby připravila těsto na chléb.

„Ach, jak je Rebecca prozíravá!“ zardovala se, když uviděla velkou slaměnou mísu s těstem. Nadzvedla lněnou utěrku. Těsto bylo krásně nakynuté. Zatopila v peci a vytvarovala tři bochníky.

„Požehané ráno,“ pozdravila Rebecca ve chvíli, kdy Zita vytahovala z pece první upečený bochník. „Kdy jsi přišla, že jsi stihla připravit těsto?“

Zita vložila druhý bochník do pece a otočila se k Rebece. „Myslela jsem, že ty jsi zamíchala těsto.“

„Ne, dohodly jsme se přece, že chleba budeš péct jen ty!“

„Tak to se potom stal zážrak!“ žasla Zita. „Když jsem se vrátila z poutě, našla jsem těsto už krásně nakynuté.“

Rebecca si udivena sedla na lavičce. „Zito, nedělej si ze mě hned ráno legraci! Nesluší se to,“ kárala ji jemně.

„Věř mi! Nelžu! Opravdu bylo vše připravené, stačilo jen vytvarovat bochníky a vložit je do pece. Ale už se o tom ne bavme. Raději mi řekni, jak jsi to včera celý den zvládala.“

20. KAPITOLA

Zitiny Vánoce

Dny plynuly jako kapky vody v řece, které se potom vlijí do moře. Léto se přehouplo do pestrobarevného pod-

zimu, a sotva se sklídila poslední úroda z polí a zahrad, zaklepal na dveře advent. A i ten se nyní pomalu chýlil ke konci, aby nechal místo Vánocům.

Zita měla plné ruce práce, ale všimla si, že je nemotornější. Nemá už tolik sil jako kdysi.

„Duch je mladý, tělo však stárne,“ zašeptala, když se musela přidržit postele, aby mohla vstát z podlahy. I když cítila, že jí nohy neslouží tak dobře jako zmlada, stále se modlila vkleče.

„Není divu. Vždyť už mám devětapadesát let! Takového věku se mnozí ani nedožijí.“ Políbila kříž.

I oblékání jí trvá déle, a ačkoli se Rita ochotně nabídl, že jí přijde kdykoli pomoci, ani jednou ji nezavolala. Uvázala si bílou zástěru a zkontrolovala, zda je v pořádku. Včera na ni zašivala dvě drobné dírky, ale slábnoucímu zraku mohla nějaká uniknout. Dlouhé vlasy se stříbrnými nitkami zapletla do copu. Potom si na hlavu uvázala sněhobílý čepce.

Porozhlédla se po ložnici. Všechno bylo na svém místě. Sfoukla svíci a vyšla z ložnice. Ztěžka scházela dolů po schodech z podkroví.

„Ještě nedávno jsem scházela hůř,“ zašeptala. Vzpomněla si na začátek adventu.

Kontrolovala zásoby. Všeho je dost, radovala se, ale i tak si zapsala, že je třeba dokoupit med a u mastičkáře směs na kašel. Zima přišla s první adventní nedělí. Oproti jiným zimám byla mrazivější. Obloha snášela na Luccu těžké peřiny sněhu. Maurizio s Ritiným mužem a synem ho museli každý den ze dvora odklízet, aby se dostali ke studni či do stáji. Ale aspoň žebraři si přišli na své. Městská rada, ve které zasedal i mladý pán Pagano, rozhodla, že dají žebrařům práci. Každé ráno budou čistit ulice od sněhu, a pokud bude třeba, tak i během dne. Aby jim ještě více pomohli, přesvědčil pan Pagano radní, aby žebrařům poskytli dům na vršku nedaleko kostela.

Radní nejprve protestovali, ale nedělní kázání kněze, kterého si vážili, o tom, že je Bohem žádané dávat almužnu a pomáhat chudým, vdovám a sirotkům, je přesvědčilo, že Pagano svůj návrh myslel dobře.

Hned v pondělí se na zasedání rady jednomyslně usnesli, že dovolí žebrařům bydlet v opuštěném domě, ale musí

si sami obstarat dřevo na topení a také se o dům náležitě starat. Když se to rozneslo, nestačili se divit, kolik žebráků se potulovalo po okolí Luccy.

Zita byla velmi šťastná, že chudáci nemusí mrznout, i když o jídlo museli ještě prosit. Řekla to mladému pánovi. Ten se zamyslel.

„Nenapadlo mě, že plat dostanou až později,“ škrábal se zamýšleně na bradě.

„Ale nemůžeme je nechat o hladu. S hladovým žaludkem se těžce pracuje. Jak je na tom palác se zásobami?“ zeptal se.

Zita okamžitě pochopila, kam Pagano míří. „Všeho máme dost. Zbytečně nerozhazujeme, takže se i v měsci najde dost peněz,“ odpověděla nestranně. Nechtěla mu nic vnucovat. Ani se to nesluší, sám se musí rozhodnout.

„Odvaž mouku, boby a čočku. Jestli máme dost zeleniny, dej do rance i tu. Maurizio ať jim to potom zanese. Myslím, že jim to pro začátek stačí.“

Zita udělala vše přesně podle příkazů. Maurizio potom naložil pytlíky na vozík a zapřáhl oslika.

„Chvilí ještě počkej,“ Zita se otočila a spěchala do podkroví.

V ložnici má v truhlici měšec s penězi. Celý plat si odkládá. Už je nemá komu dávat. Sestra Markéta si spolu s ostatními řeholicemi v klášteře vydělá na každodenní chléb ručními pracemi a strýček Grazian se před rokem odebral za svou sestrou Buonissimou a švagrem Giovannim do nebeské vlasti. Občas utratila nějaké mince na léky a masti pro nemocné, které stále chodila ošetřovat, ale vždy měla dost.

Vytáhla měšec a spěchala za Maurizioem. „Na, dej jim i peníze.“ Podala mu ho do rukou.

„Zito, jsi velmi laskavá, ale nedělej to. Nedávno se v Luce otevřela nová krčma. Určitě by neodolali a peníze utratili za pálenku.“

„Nedávej je mužům, ale ženám. Ony už budou vědět, za co je utratit.“

Maurizio se zasmál. „Zito, je vidět, že žiješ víc v nebi než na zemi. Když je od žen nedostanou po dobrém, vytlučou je z nich po zlém. To bys chtěla?“

„To tedy ne,“ zavrtěla hlavou a hned ruku s měšcem schovala za záda.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá nepřítomný nebo vzdálený

- dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

podobenství pochází z řeckého slova *paraballein*, které znamená *vrhnout před sebe*. Podobenství mi vrhá před oči slovo, které mě pobízí a nutí mě klást si otázky.

Podobenství o rozséváči hovoří právě o dynamice Božího slova a o účincích, které má. Každé slovo evangelia je totiž jako sémě, které je zaseto do půdy našeho života. Ježíš často používá obraz semene s různými významy. Ve třinácté kapitole Matoušova evangelia uvádí podobenství o rozséváči řadu dalších krátkých podobenství, z nichž některá hovoří právě o tom, co se děje v zemi: o pšenici a pleveli, o hořčičném zrně, o pokladu ukrytém v poli. Co je tedy tou zemí? Je to naše srdce, ale také svět, společenství, církev. Boží slovo totiž oplodňuje a podněcuje veškerou skutečnost.

Na začátku vidíme Ježíše, jak vychází z domu a kolem něj se shromažďuje velký zástup (srov. Mt 13,1). Jeho slova fascinují a vzbuzují zvědavost. Mezi lidmi jsou samozřejmě různé situace. Ježíšova slova jsou určena všem, ale na každého působí jinak. Tento kontext nám pomáhá lépe pochopit smysl podobenství.

Poněkud originální rozséváč vychází, aby zasel, ale nestará se o to, kam semeno padá. Rozhazuje semeno i tam, kde je nepravděpodobné, že přinese plody: na cestu, mezi kameny, mezi trní. Tento přístup posluchače udivuje a vede k otázce: Proč?

Jsmo zvyklí věci počítat – a někdy je to nutné –, ale v lásce to neplatí! Způsob, jakým tento „mrhající“ rozséváč rozhazuje semeno, je obrazem toho, jak nás miluje Bůh. Je sice pravda, že osud semene závisí také na tom, jak ho přijme půda a v jaké situaci se nachází, ale v tomto podobenství nám Ježíš především říká, že Bůh rozsévá semeno svého slova na všechny druhy půdy, tedy do všech našich situací: někdy jsme povrchní a roztržití, jindy se necháme unést nadšením, jindy nás tísní starosti života, ale jsou i chvíle, kdy jsme otevření a vnímaví. Bůh má důvěru a doufá, že semeno dříve či později vzroste. Miluje nás takové, jací jsme: nečeká,

až se staneme nejlepší půdou, ale vždy nám velkoryse daruje své slovo. Možná právě když vidíme, že nám důvěřuje, zrodí se v nás touha být lepší půdou. To je naděje založená na skále Boží velkorysosti a milosrdenství.

Když Ježíš vypráví o tom, jak semeno přináší ovoce, mluví také o svém životě. Ježíš je Slovo, je Semeno. A semeno, aby přineslo ovoce, musí zemřít. Toto podobenství nám tedy říká, že Bůh je ochoten „promarnit“ sám sebe pro nás a že Ježíš je ochoten zemřít, aby proměnil náš život.

Přichází mi na mysl ono krásné Van Goghovo plátno: *Roséváč při západu slunce*. Onen obraz rozséváče pod žhavým sluncem mi připomíná také námahu rolníka. A zaráží mě, že Van Gogh za zády rozséváče namaloval již zralé obilí. Připadá mi to jako obraz naděje: tak či onak, semeno přineslo ovoce. Nevíme přesně jak, ale je to tak. V centru dění však nestojí rozséváč, který zůstává stranou, ale celému plátnu vévodí obraz slunce, snad aby nám připomínal, že Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá, že je nepřítomný nebo vzdálený. Je to slunce, které ohřívá hroudy země a dává zrně dozrát.

Draží bratři a sestry, v jaké životní situaci nás dnes oslovuje Boží slovo? Prosíme Pána o milost, abychom vždy přijímali toto semeno, kterým je jeho slovo. A pokud si uvědomíme, že nejsme úrodnou půdou, nezoufejme, ale prosme ho, aby na nás dále pracoval, abychom se stali lepší půdou.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

(Redakčně upraveno)

Pondělí 16. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi
7:05 Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **7:20** Bach trochu jinak **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Nepřítelem osudu **9:50** Outdoor Films s Michalem Kosíkem a Danielem Bařákem: Sportem proti hendikepu **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **13:20** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka **14:00** Noční univerzita: Vladimír Just – Baroko a Kuks jako divadlo **15:05** Cvrlikání (99. díl): Zdeněk Vřešťál **16:20** Katedrála **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Kristus vstal z mrtvých! **18:13** Cirkus Noeland (10. díl): Roberto, Kekulín a žirafa **18:40** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavňku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Kolumbie – Neboť jsem hladověl [P] **21:55** K jádru věci: S Josefem Pazderkou **22:55** Magazín Mary's Meals **23:15** V pohorách po horách: Moravský kras **23:30** V souvislostech **0:00** Setkání: Michaela Šojdrová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada Kroměříž **0:15** Jsem N: Oběť **0:30** Tiché hrozby – Krajina v pohybu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (5. díl): Nejsme lepší než ti druzí **6:30** Ich bin: Já jsem **7:25** Dobrodružství před kamerou **8:25** V souvislostech **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Studio Lev XIV. **9:55** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina **10:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Povolání ke službě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Chlumek v Luži, poutní chrám Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrám 2025 **13:00** Příroda kolem nás: Narození zebry Grevyho. Vlna pestrá. Jaro v okolí města. **13:15** Tajemství ledu **14:00** Za obzorem: Mezinárodní folklorní setkání „Gorolski Święto“ [P] **14:35** Kazatel tří papežů: Raniero Cantalamessa **16:10** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka **17:10** Petrovice v zátiší osad [P] **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíš se zjevuje apoštolům **18:15** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:45** V pohorách po horách: Godula **18:55** Zprávy agenta Kixe: Asertivita **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Klapka [P] **22:15** Za obzorem: Mezinárodní folklorní setkání „Gorolski Święto“ **22:45** Terra Santa News: 11. 6. 2025 **23:05** Má vlast: Bludov **0:20** Na půli cesty **0:50** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 18. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **7:10** Svedectvá života: Sr. Eleonóra Horníková DKL – Brno **7:15** Arménie – Panna Maria, posila naší víry **7:40** Noční univerzita: Vladimír Just – Baroko a Kuks jako divadlo **8:45** Viděli jsme **9:00** Dobrodružství před kamerou **9:50** Svedectvá života: Sr. Vincencia Čerňanská DKL – Bošany **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** V pohorách po horách: Solán – Vsetínské vrchy **11:10** Žádný zázrak, ani kouzlo, ale funguje to **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **14:30** Dům ze skla? **15:35** Okouzily je ponické

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

písně **16:30** Koncert pro svatou Hedviku: Odry, kostel sv. Bartoloměje **17:30** Terra Santa News: 18. 6. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíšovo nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého **18:10** Strýček Emu: Den otců – Tatínkům **18:20** O vlčích a lidech [P] **18:50** Viděli jsme **19:00** Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **21:40** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále **22:45** V pohorách po horách: Vir – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **22:55** Lidé a město **23:30** Generální audience papeže Lva XIV. **23:55** Hnutí Fokolare v ČR a Chiara Lubichová **0:35** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (6. díl): (Ne) milosrdná lež **6:30** Expedice Monoxylon **7:00** V pohorách po horách: Oderské vrchy **7:10** Budu pomáhat: Sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova **7:15** Odkaz starých pánů **7:30** Petrovice v zátiší osad **8:10** Zprávy agenta Kixe: Asertivita **8:25** Terra Santa News: 18. 6. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Dokořán: S Alžbětou a Kamilem Mrvovými **10:00** Jak se dělá dobro: Svobodný statek na soutoku **10:25** K jádru věci: S Josefem Pazderkou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **14:00** Generální audience papeže Lva XIV. **14:20** Augustin: hlas generací **15:22** Rok v ráji [P] **15:47** Svedectvá života: Sr. Agnesa Šurínová DKL – Levice **16:00** Poodří – mokřady mezinárodní významu České republiky **16:40** Setkání: MUDr. Vít Kaňkovský – křížová cesta u Mysliboře **16:45** Klapka **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Život prvních křesťanů **18:15** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **18:35** Příroda kolem nás: Bongo horský. Život v rákosinách. **18:50** Poutníci času: S Lvou Kuchyřkovou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Óda na radost **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Mezi pražci: Červen 2025 [P] **20:50** Koncert ZUŠ Říčany k Roku české hudby: Říčany, KC Labuť **21:50** Pod lampou [P] **23:55** Výpravy do divočiny: Ryby pod vlivem chemie **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 20. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (7. díl): Samota jako příležitost **7:10** Pole milosrdenství **8:05** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: 2. díl – Srážky galaxií a neutrina **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** ARTBITR – Kulturní magazín **9:30** Jsem N: Odvaha **9:46** Cesta k pěstounství: Ústavní péče o dítě **9:50** Dům ze skla? **10:55** Kolumbie – Neboť jsem hladověl **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Outdoor Films s Janou Henychovou: Běžet život se

psy husky **15:35** Magazín Mary's Meals **16:00** Nebojte se...: Ptejte se kněze **17:00** Tanzanie – Esaro **17:30** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Obrácení svatého Pavla **18:15** Cirkus Noeland (12. díl): Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **18:40** Amazonský sen – Integrovaná ekologie v akci **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Co nám říká erotika **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem [L] **21:05** Poletuchy: Na skok na hory **21:55** San Salvador na Folkových prázdninách **22:35** Jak potkávat svět: S Petrou Alvarez Šimkovou **0:10** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **0:15** Přesah: Hlas jako nástroj **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (7. díl): Lano hozené tonoucímu **6:25** Absolventi: Jozef Andriš **7:00** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme malá média **7:25** Prasklé duše **7:45** Tiché hrozby – Zemětřesné roje **8:15** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **8:20** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **8:50** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **9:10** Strýček Emu: Den otců – Tatínkům **9:30** Mše svatá s jáhenským svícením: Olomouc, katedrála sv. Václava [L] **11:30** Viděli jsme **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Nová Paka, klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrám 2025 **14:50** S Bohem pro lidi **15:20** S chutí přes práh: Komunita bratří Společnosti sv. Vincenta de Paul v Dobrušce **15:45** Radek Baborák & Orquestrina na Crossroads 2021 **16:40** Bohém s Bohem: Rudy Linka **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 12. neděle v mezidobí [P] **18:20** První křesťané: Nebezpečí herezí **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pokora víc než odvaha **19:45** Přejeme si... **20:05** Cesta smutkem [P] **21:25** Voda pro Madagaskar **21:48** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **22:00** The Chosen III. (5. díl): Čistý, část 2 **23:05** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:15** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **0:30** Poutníci času: S Janem Boženským **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 6. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, kostel Očišťování Panny Marie – poutní místo, Dub nad Moravou **7:15** Rok v ráji **7:40** Zamyšlení Tomáše Halíka: 12. neděle v mezidobí **8:00** Klapka **9:10** Mezi pražci: Červen 2025 **10:05** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Pěšáci víry: Otec Ivan **14:00** Muzikanti, hrajte: Bojané [P] **15:05** Magazín Mary's Meals **15:25** Lednický park vypravuje **15:50** Zprávy agenta Kixe: Vzory [P] **16:10** Cesta smutkem **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **18:25** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **18:50** Strýček Emu: Ulice [P] **19:05** V pohorách po horách: Koprovní štít ve Vysokých Tatrách **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebezpečné vzpomínky **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen III. (5. díl): Čistý, část 2 **21:15** Mladí mladým – Symfonie č. 84 Es dur: Svatováclavský hudební festival 2022 [P] **21:45** Dobrodružství před kamerou **22:50** Barnabáš a Pavel **23:55** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:10** Viděli jsme 5+ **0:35** Dítě 31 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 16. 6. o 20:30 hod.: Na ceste v rodine (Život v službe)

Príbeh obrátenia laického evanjelizátora Petra Liptáka je dosť známy. Už 26 rokov chodí na rôzne podujatia, navštevuje spoločenstvá, farnosti, chodí do škôl, aby svedčil o Božej láske. Ako ho v tejto službe živému Bohu sprevádza jeho rodina?

Utorok 17. 6. o 14:10 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Betfage)

Dedinka Betfage je východiskovým bodom, odkiaľ Ježiš slávnostne vstúpil do Jeruzalema pred svojím umučením. V kostole v Betfage uchovávajú kameň, z ktorého podľa tradície Ježiš nastúpil na osliatko, na ktorom prišiel do Jeruzalema.

Streda 18. 6. o 15:15 hod.: Svätá brána otvorená

Objavme tajomstvá Svätej brány v Bazilike sv. Petra, symbolu Krista a jubilejného roka milosti. Mons. Jozef Haľko nás prevedie jej reliéfmi s duchovným poslanstvom.

Štvrtok 19. 6. o 16:35 hod.: Pieseň ako modlitba (Múdrosť)

Hudobník Peter Milenky nám poodhalí príbeh, ktorý sa skrýva za jednou z jeho autorských piesní s názvom Múdrosť.

Piatok 20. 6. o 20:30 hod.: Biblia (Mojžiš, 2)

Výpravný historický film nás zavedie do dob pradávnych a prevedie nás osudom muža, ktorého si vybral Hospodin, aby dovedol Izraelitov do zaslúbenej krajiny.

Sobota 21. 6. o 20:30 hod.: Listy Bohu

Mladý chlapec píše listy Bohu, keď bojuje s rakovinou, čím okrem mnohých iných ľudí inšpiruje aj poštového zamestnanca, ktorého úlohou je „doručovať“ chlapcovu poštu.

Nedeľa 22. 6. o 20:30 hod.: The Chosen (Uši na počúvanie)

Ondrej a Filip sa vracajú z cesty so zúfalou správou: potrebujú Ježišovu pomoc, aby vyriešili veľkú krízu v Dekapole. Ježiš ich vedie na cestu do nebezpečného regiónu, kde čelia odporu zo všetkých strán. Doslova.

BREVIÁR PRO LAIKY

14. – 21. ČERVNA 2025

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 6.		PO 16. 6.		ÚT 17. 6.		ST 18. 6.		ČT 19. 6.		PÁ 20. 6.		SO 21. 6.			
Antifona	746	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	759	856	1106	1230	1754	1975		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	1045	1164	1061	1181	1076	1197	759	856	1107	1231	1755	1975		
Antifony	747	843	1046	1165	1062	1182	1076	1198	760	857	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	748	843	1049	1169	1065	1186	1079	1201	761	857	1111	1235	1756	1977		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1049	1169	1065	1186	1080	1202	761	858	1111	1235	1757	1977		
Prosby	748	843	1049	1169	1065	1186	1080	1202	761	858	1111	1236	1757	1977		
Závěrečná modlitba	749	844	1050	1170	1065	1187	1080	1202	762	859	1112	1236	1392	1565		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	1050	1171	1066	1187	1081	1203	762	859	1112	1237	1127	1253		
Antifony	749	845	1051	1171	1066	1188	1081	1203	763	860	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	818	919	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1265	1403	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	749	845	1054	1174	1069	1190	1084	1206	763	860	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	749	844	1054	1174	1069	1191	1084	1206	762	859	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:	SO 14. 6.															
Hymnus	742	837	750	846	1055	1176	1071	1192	755	851	764	861	1117	1242	1132	1258
Antifony	743	838	751	847	1056	1177	1071	1193	756	852	765	862	1118	1243	1133	1259
Žalmy	743	838	751	847	1057	1177	1072	1193	756	852	765	862	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1059	1179	1074	1195	758	854	767	864	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1059	1180	1074	1196	758	855	767	864	1121	1246	701	791
Prosby	745	841	754	850	1059	1180	1074	1196	758	855	767	865	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	749	844	749	844	1060	1181	1075	1196	762	856	762	859	1122	1247	701	791
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 15. 6. – slavnosť

Nejsvětější Trojice

1. čt.: Př 8,22–31

Ž 8,4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: Řím 5,1–5

Ev.: Jan 16,12–15

Pondělí 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 6,1–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1–9

Ž 146(145),2.5–6.7.8–9a

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Středa 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6–11

Ž 112(111),1–2.3–4.9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 19. 6. – slavnosť Těla a Krve Páně

1. čt.: Gn 14,18–20

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

2. čt.: 1 Kor 11,23–26

Ev.: Lk 9,11b–17

Pátek 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b–30

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7

Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,19–23

Sobota 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Kor 12,1–10

Ž 34(33),8–9.10–11.12+15

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Mt 6,24–34

PRO DĚTI

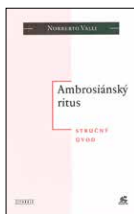
**FELIX A BENJAMÍN • PŘÍBĚH
O JEDNOM PŘÁTELSTVÍ V DOBĚ
JEŽÍŠOVĚ**

*Horst Klaus Berg - Ulrike Weber • Z němčiny
přeložila Barbora Dočekalová • Ilustrace
Katerina Šišperová*

Příběh o přátelství dvou chlapců v době Ježíšově. Felixův otec Cassius velí římské vojenské posádce ve městě Kafarnaum, kdežto Benjamín pochází z tradiční židovské rodiny. Zatímco Felix postupně zjišťuje, co obnáší život utlačovaného židovského národa, blíží se k městu Rabi Ješua. Zde pak nachází a povolává své první učedníky, koná zázraky a vypráví skvělé příběhy. Ješua musí nakonec město opustit, ale co bude s oběma kamarády...?

Paulínky • Brož., 130x190 mm, 128 stran, 199 Kč

LITURGIE

**AMBROSIÁNSKÝ RITUS • STRUČNÝ
ÚVOD**

*Norberto Valli • Z italského přeložil Radek Tichý
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká*

Poznání ambrosiánské bohoslužby může být velmi užitečné, neboť se po celé dějiny rozvíjela v nedalekém sousedství Říma, během vývoje některých prvků z římské tradice přebírala, a jinými prvky naopak římskou liturgii sama obohacovala. Čtenář v této knížce zjistí, jakým způsobem slaví Kristova tajemství ambrosiánští věřící v severní Itálii a jižním Švýcarsku. Díky milánské liturgii bude moci lépe porozumět tomu, co mají tradice Západu společné i co je typické a specifické pro bohoslužbu, jež vyrostla v Římě a kterou ve 21. století slavíme v kostelích v Čechách a na Moravě.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 184 stran, 230 Kč

KŘESŤANSKÉ DĚJINY NAŠÍ ZEMĚ

**KŘESŤANSTVÍ V ČESKÝCH ZEMÍCH • OD KNÍŽETE
BOŘIVOJE K DNEŠKU**

*Jiří Mikulec (ed.), Eva Doležalová, Jiří Hanuš, Petr Husák,
Pavel Kúrka, Petr Sommer, Jaroslav Šebek • Lektorovali
prof. PhDr. Stanislav Balík, Ph.D., doc. PhDr. Ivana
Čornejová, CSc., a prof. PhDr. Petr Kubín, Ph.D., Th.D.
Překlad resumé Zuzana Šťastná • Odpovědný redaktor Viktor
Bezdiček • Rejstřík Tomáš Sekyrka*

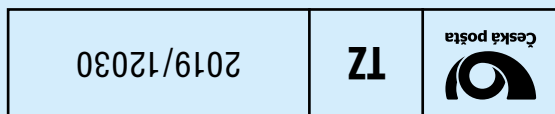
Spiritualita, život kleriků, řeholníků a řeholnic, celibát, řád křesťanského roku se svátky, slavnostmi a poutěmi, ale také sakrální architektura či křesťanské umění, jež spoluutváří ráz české krajiny. Autoři této knihy chápou křesťanství jako systém vidění světa a kulturní živel, který více než tisíc let formuje území českého státu a jeho obyvatele. Křesťanství přichází do pohanské střední Evropy jako politická síla, která rozrušuje staré kulturní i mocenské vztahy a zakládá nové. Církev lze těžko oddělit od státu, avšak paradoxně s ním záhy začne svádět zápas o vlastní emancipaci a obě instituce se utkají v nejednom sporu. Husitskou revolucí počíná střetávání idejí a ze soužití konfesí se později rodí koncept náboženské tolerance, jež některá období přijímají a jiná odmítají. Sekularizace, kterou vnímáme jako produkt nové doby, má kořeny již na konci 18. století. Tehdy, s rozvojem industrializace, sakrální čas ustupuje času „průmyslovému“. Dlouhé 19. století je ovšem i příležitostí pro první vědecké reflexe náboženství, jež stojí u základů moderní religionistiky. Dějinnou syntézu počínající 10. stoletím a končící rokem 1989 připravil zkušený tým historiků z akademických pracovišť Akademie věd ČR, Univerzity Karlovy a Masarykovy univerzity.

*Nakladatelství Paseka s. r. o.
Váz., 162x240 mm, 832 stran, 890 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.